

■ Dolly eet van twee walletjes. Ze woont voor de helft in Adam en de andere helft in Haarlem.

Expositie eerbetoon aan eigenzinnige travestiet, die 20 jaar in het vak zit

DOLLY BELLEFLEUR

de vrouw met de langste benen

door RICHARD VAN DE CROMMERT

AMSTERDAM, zaterdag De vrouw met de langste benen van Nederland is jarig. Twintig jaar zit Dolly Bellefleur in het vak. De komende twee maanden wordt dat gevierd met een expositie over haar leven en loopbaan in de Openbare Bibliotheek in Amsterdam. Ook zal ze, in het kader van haar twintigjarig bestaan, teruggaan naar haar oude roots, en met kerst een variétéshow in Amsterdam presenteren. „Kijk, je wordt maar één keer in je leven twintig. Dat wordt dus alleen maar feesten.”

Voor niet elke travestiet is een overzichtstentoonstelling bij haar twintigjarig bestaan weggelegd. Maar Dolly Bellefleur overstijgt de essentie van de doorsnee travestiet. Ze is van alle markten thuis. Bellefleur heeft niet alleen oog voor prachtige jurken, maar kan presenteren, zingen, dansen en is uitermate creatief met taal. Zelfs de hoge hakken zijn een verlengstuk van haar benen geworden. Ze loopt erop zoals u en ik op sloffen lopen. „Onlangs gaf ik met mijn vorstelijk maatje nog een masterclass aan VROUW-journalist Marjolijn Hurkmans”, vertelt ze. „Ik weet echt hoe het moet.”

Opening

Iedereen die de komende twee maanden de Openbare Bibliotheek in de hoofdstad binnenloopt, kan niet aan Bellefleur ontkomen. Haar benen zijn vereeuwigd en overonderen de entree. Die komen, zes meter lang, in de centrale hal van de Amsterdamse bibliotheek te hangen. „De kunstenaars die dat gemaakt heeft, heeft anderhalve maand van haar leven opgeofferd aan mijn benen. Ach, ik zeg altijd maar zo: die Marlene had benen, maar de mijne...”

Voor de opening van de tentoonstelling komen de Amsterdamse wethouder Carolien Gehrels en schrijfster Karin Spaink vanmiddag naar de bibliotheek. Als de schijn niet bedriegt zal het ongelooflijk druk worden. Nu al hebben een kleine duizend mensen zich via Facebook ervoor aangemeld. Na de openingshandeling is er een receptie. Zelf kan Bellefleur vanmiddag niet aan een glaasje wijn. „Ik drink water. Het is museumnacht in Amsterdam”, legt ze uit. „Ik ga de hele nacht in de Hermitage rondleidingen geven over de geschiedenis van Catharina de Grote.”

Kledingontwerper Tycho Boeker heeft twee speciale jurken voor de opening gemaakt. „De een wordt speciaal gecreëerd op mijn spierwitte haar en lange benen. De ander wordt een echte feestjurk, maar wel op een Dolly-manier, dus er zit in ieder geval een kilometer stof in, mooie kleuren en een vleugje ironie. Hij is zo groot dat ik nauwelijks mijn slaapkamer in kan.”

Garderobekast

Haar slaapkamer is het heilige der heiligen. Dat is gewoon een joeke van een garderobekast. „Die slaapkamer van mij, dat wil je echt niet weten... Ik ben helemaal ingebouwd.” Links en rechts, overal is Dolly aanwezig. Er kan werkelijk geen jurk meer bij. „Dat is wel het voordeel van deze expositie”, lacht ze. „Dat ik ineens geweldig veel ruimte krijg in mijn kast.”

Een groot aantal jurken komen in de bibliotheek te hangen. Plus 25 panelen met teksten en foto's. Toch noemt ze haar jurken niet het belangrijkste van haar leven als tra-

■ Hoe oud mijn alter ego is? Dat zeg ik niet. Maar Dolly is twintig.

vestie. „Maar het zegt wel wat. In de geijkte travestiekleding zul je mij niet treffen. Ik heb mijn eigen stijl, een ander soort travestie. Ik wilde af van de boa's en de imitaties van Lisa Minelli en Shirley Bassey, maar het is natuurlijk geen soepjurk als Snip en Snap.”

De afgelopen maanden was Dolly nauwelijks aanspreekbaar. Zo druk was ze met het samenstellen van de tentoonstelling. „Ik ben eigenlijk helemaal niet iemand die stilstaat of terugkijkt. Nu moet ik me door stapels foto's heen worstelen. Dat maakte zoveel los. In die twintig jaar zijn zoveel mensen overleden aan aids. Zoals bijvoorbeeld Coby Genezjide, Vera Springveer en Hellun Zelluf. Voor al die mensen heb ik een wand met kaarsen gemaakt. Als herinnering.”

Bellefleur, die kunstgeschiedenis studeerde, wordt

flink in de watten gelegd. Sterfotograaf Erwin Olaf maakte een foto voor haar verjaardag. Als cadeautje. Ook die zal te zien zijn op de tentoonstelling. „Het is wel eervol om hiervoor gevraagd te worden”, vindt ze.

Travestieshow

Twintig jaar geleden kwam de creatie Bellefleur tot leven. Op de Amsterdamse Wallen. Ze was onderdeel van de shows in het Anthony Theater. „Daar kwam ik door toeval terecht. De eigenaar van het theater leerde ik kennen en die wilde een travestieshow organiseren. Ik weet niet waarom, maar ik zei ja. Ik had daarvoor nog nooit een jurk, panty of hakken aangehad. Daar kreeg ik de smaak te pakken.” Inmiddels is ze stad en land afgeleid. Elke uithoek met een podiumpje heeft ze bestegen. Niet alles was rozengeur en

manesijn in het leven van Bellefleur. „Ik heb heus wel mijn dipjes gehad. Dat de bierglazen om me heen vlogen. Niet iedereen was altijd gearmeerd van een vriendelijke en onschuldige travo. Het dieptepunt was toch wel dat ik tegen een hele sterke man met lang, vrouwelijk haar zei: 'Goh, wat zie jij er mannelijk uit. Je zou je haar moeten opsteken.' Toen haalde die dus uit. Het had vooral iets vernederends. Ik droop af, want bloedde als een rund. Het was nog wel mijn verjaardag. Dat ik het in de keuken van het etablissement waar ik optrad, pas in te poederen. Bij in de auto naar huis kwam de ontlasting. Ja, ik heb aangifte gedaan. Toen ik begon aan de expositie dacht ik nog: 'Deze aangifte gaat erin'. Maar het hoeft niet. Na al die jaren heb ik het wel verwerkt. Dus soms dacht ik wel eens, dit is toch niet de bedoeling. Laat ik zo zeggen: je roept wel dingen op. Maar er

„Ik zei 'Je moet je haar opsteken' en hij haalde uit. Ik bloedde als een rund”

gebeurden altijd wel weer dingen die me er bovenop hielpen. Ik ben een taai. Ik denk dat ik dit volhou tot mijn zeventigste. Ik wil wel in het harnas sterven. Dat ziet er, vrees ik, wel luguber uit. Hangend aan trapeze ofzo. In een circus- of variétéshow.”

„Nu eerst een slok.” Lachend: „Zit ik nou jouw glas wijn op te drinken? Word ik nu als Bonnie St Claire neergezet? Ik had nog zo bedacht. Ik ga alleen maar water drinken tijdens dit interview... Maar ach, wat kan mij het nog verrekken... Mag ik nog een glas?”

De komende maanden zal ze te ruggrijden naar hoe het allemaal begon met Dolly. Met variété. Zo zal er op 6 december een show te zien zijn in de hoofdstedelijke bibliotheek die de gasten mee terug neemt naar de sfeer van het Anthony Theater. En met kerst is Bellefleur opnieuw spreekstaalmeester. Nu van Kerstvariété, het

kleinste kerstcircus van Nederland, dat zijn tent in de Amsterdamse Houthaven neerzet. Daar zal ze optreden aan elkaar praten van de Nederlands kampioen jongleren, een prijs-winnende illusionist, een trapeze-artist tot een balancerende koning die twee jaar lang in de Moulin Rouge optrad. „Dat wordt het charmantste kerstcircus van het land”, bezweert ze.

Van de tentoonstelling in de Amsterdamse bieb maakt Bellefleur een levendige boel. Elke donderdag in december zal ze zelf aanwezig zijn. „Dat worden Dolly Donderdagen”, glimt ze. „We hebben er een kamertje ingericht. Alsof je bij Dolly thuis bent. Er is een huiselijke sfeer gecreëerd met allerlei meubeltjes. Bijna een echt poppenhuis. Ik hou daar spreekuur. Met alle problemen kun je bij me komen, van je liefdesleven tot eenzaamheid van oudere homoseksuelen. En over het geloof weet ik ook wel een en ander. Dus zeg tegen al je lezers dat ze moeten komen. Dan ontdekken ze het best bewaarde geheim van Nederland: Dolly Bellefleur is een man...”

Bedonderd

RECHT VOOR Z'N RAAB

Mr. M. MOSZKOWICZ jr.

Roland Kuit beschreef zijn voormalige huurder als een chic heerschap uit Amsterdam-Zuid, die zijn naam, James Honest, tot voor kort eer aandeed.

James was getrouwd met Judith. Beiden hadden een drukke baan en een goed salaris, zodat zij zich voor hun kroost een paar konden veroorloven. De buitenschoolse activiteiten van de kinderen verlieten volgens een strak schema. In de ochtend- en avonduren ontmoetten de ouders en de kinderen elkaar: qualitytime, zoals men dat noemt.

Judith was een intelligente, moderne en geëmancipeerde vrouw met een sterke drang naar carrière. Utrecht lonkte, want ze zou daar de baan van haar leven kunnen gaan vervullen.

James, een lieve, zachtmoedige man die zijn vrouw adoreerde, stemde in met een verhuizing naar Utrecht. De stem van de kinderen was uiteraard ook van belang, maar die moest het afleggen tegen de prestatiedrang van moeder. De au pair zou mee verhuizen. Bovendien zouden de kinderen kunnen blijven hockeeyen, paardrijden, tennissen, dansen, pianospelen, feesten en wat dies meer zij, dus reden tot klagen hadden zij niet.

Dat alles kostte wel een kapitaal, maar dat was het de ouders dubbel en dwars waard. Hoe anders moest de leegte worden opgevuld die het gevolg was van gebrek aan aandacht en warmte. Bovendien heeft gewetensnood ook zijn prijs.

Mr. Raab had met enige belangstelling naar deze uiteenzetting van zijn cliënt geluisterd. Maar hij vond het nu tijd worden om de juridische clou van een en ander te vernemen. Daarom spoorde hij zijn cliënt aan met voortvarendheid naar de climax toe te werken.

Het hoogtepunt bleek een moreel dieptepunt te betreffen: James en Judith bleken Roland bij de neus te hebben genomen. De eigenlijke boosdoener was Judith, want James had haar slechts gehoorzaamd. Ook in het kwaad was die vrouw geëmancipeerd en blijkbaar vond James dat wel consequent.

Judith had met Roland onderhandeld over beëindiging van de huurovereenkomst van een door haar van Roland gehuurde benedenwoning in Amsterdam-Zuid. Zij verlangde daarvoor wel een aanzienlijke financiële vergoeding, anders zou het haar niet lukken andere woonruimte te vinden.

Aanvankelijk voelde Roland daar niet voor, maar als vastgoedondernemer had hij er belang bij de woning vrij van huur te kunnen verkopen. Daarom had hij uiteindelijk toch ingestemd met een beëindigingsvergoeding van € 50.000 in plaats van de door Judith verlangde € 75.000.

Enige tijd nadat de betaling had plaatsgevonden en Judith de woning met man en kinderen had verlaten, was Roland ter ore gekomen dat het echtjaar nog tijdens de onderhandelingen eigenaar was geworden van een woning in Utrecht. Hij was des duivels en wilde per se zijn geld terug, omdat hij zich door niemand liet bedonderen. Helemaal al niet door een vrouw die het geld kennelijk nodig had om haar kinderen materieel te kunnen compenseren voor hun gemis aan moederlijke interesse en warmte.

Mr. Raab kon Roland op zijn wenken bedienen. Hij stelde hem voor om de beëindigingsovereenkomst te vernietigen op grond van dwaling. Roland zou immers die overeenkomst niet, althans niet onder dezelfde voorwaarden, hebben gesloten indien hij geweten zou hebben dat Judith nog tijdens de onderhandelingen samen met haar man een woonhuis in Utrecht had gekocht. Zou hij dat toen wel hebben geweten, dan had hij geen vergoeding aangeboden, maar in plaats daarvan gewacht totdat Judith de huurovereenkomst zou hebben opgezegd.

Bij het oorzakelijk verband tussen de dwaling en het aangaan van de overeenkomst gaat het derhalve om hetgeen de dwalende partij naar redelijke verwachting zou hebben besloten bij een juiste en volledige voorstelling van zaken.

Roland verheugde zich nu al op het vonnis waarmee hij zijn geld zou terugkrijgen van Judith en James, haar partner in crime.

Mr. Raab zag op zijn beurt uit naar een ontmoeting met Judith tijdens de rechtszitting. Vooral om de voorstelling die hij zich van haar had gemaakt te kunnen toetsen: een geëmancipeerde vrouw die de vrouwelijke deugden heeft afgelegd en in plaats daarvan de mannelijke ondeugden heeft aangenomen.

Kerstgroet aan de ouderen

VERVOLG VAN PAGINA TA1

JAN SLAGTER, directeur Omroep MAX

'Prachtig initiatief'

„Ik vind het een prachtig initiatief van De Telegraaf om dit jaar rondom de kerstperiode ouderen in het zonnetje zetten. Het Nationaal Ouderenfonds zet zich al jaren in om eenzaamheid onder ouderen te bestrijden. Dit jaar kunnen dankzij De Telegraaf vele duizenden eenzame ouderen genieten van een prachtig kerstdiner in de vele restaurants in Nederland die belangeloos meewerken. MAX werkt graag mee aan dit initiatief van De Telegraaf. Wij krijgen regelmatig brieven van ouderen die zeggen dat ze zich eenzaam voelen omdat ze niemand meer hebben of omdat de kinderen het te druk hebben. In Nederland voelen ruim 800.000 65-plussers zich eenzaam, en dit getal zal, als wij er niets aan doen de komende jaren, alleen maar stijgen. Het programma MAX Maakt Mogelijk zal tijdens de kerstdiners die in het hele land worden georganiseerd, veel wensen van ouderen in vervulling laten gaan en op televisie uitzenden. Ook zullen wij het Telegraaf Kerstconcert uitzenden op televisie. Laten we er met elkaar voor zorgen dat niemand alleen is met de kerst. Uw krant De Telegraaf geeft het goede voorbeeld!”

nauwelijks familie, vrienden of kennissen. En als ze wél familie hebben, komt die zelden over de vloer. Daar kan een reden voor zijn zoals ruzie met (o)pa en (o)ma. Maar het is ook zo, dat kinderen en kleinkinderen minder vaak op bezoek gaan vanwege de vele andere sociale bezigheden. Het loopt parallel met bijvoorbeeld het sterk verminderde kerkbezoek. We hebben het allemaal druk met onze andere verplichtingen.”

In ons land leven ook nog eens ruim 100.000 65-plussers onder de zogeheten lage armoedegrens. Het gaat om gegevens van het Sociaal Cultureel Planbureau (SCP) uit 2006. De grens bedroeg toen 880 euro per maand voor een alleenstaande en 1210 euro voor een echtpaar. Van deze

groep zouden er naar schatting 10.000 zijn, die onvoldoende geld hebben voor het verwarmen van de woning. Ook kunnen ze de versleten meubels niet vervangen of een vakantie betalen. Behalve dat, is er een enorme groei van schuldsaneringen onder ouderen. Tussen 1999 en 2005 steeg dit met 250 procent.

Welke senioren behoren tot de risicogroep? Romme: „Dat zijn in de eerste plaats allochtone ouderen die op latere leeftijd naar Nederland kwamen en onvoldoende aow en aanvullend pensioen hebben opgebouwd. Voorts alleenstaande vrouwen zonder aanvullend pensioen en ouderen met weliswaar een klein aanvullend pensioen, maar die net buiten allerlei aanvullende subsidies vallen.”

JAN ROMME, directeur Nationaal Ouderenfonds 'Zo krijgt kerst betekenis'

„De decembermaand komt ons met rasse schreden tegemoet. Sinterklaasartikelen worden al aangeboden in de winkels om direct na 5 december plaats te maken voor kerstfeest. In huis gaan we aan de slag om het gezellig te maken. We zien uit naar een leuke tijd, waarin we familie- en vriendenbanden kunnen aanhalen. Helaas gaat dit voor heel veel ouderen niet meer op. Voor hen kan kerst liefst zo snel mogelijk voorbij zijn. Vandaar dat het Nationaal Ouderenfonds het initiatief van De Telegraaf enorm toejuicht om in de aanloop naar Kerstmis alle aandacht te geven aan deze vergeten groep eenzame ouderen. Zo kunnen we hen echt blij maken met duizenden kerstmaaltijden in heel Nederland, een prachtig kerstconcert en het rondbrengen en opzetten van kerstbomen met onze eigen actie 'Kerstengel'. Bijna iedereen kent wel een oudere in de omgeving die een beetje extra aandacht kan gebruiken rond kerst. Bel ze even op, stuur ze een kaartje of nodig ze ook uit voor uw kerstdiner. Het zit in de kleine dingen. Zo kunnen we allemaal het kerstfeest écht betekenisvol maken.”